

Wachtwoorden

Wachtwoorden

Een ode aan de tussentoestand

Stefan Robbrecht-Roller

Tekst en ontwerp:
© Stefan Robbrecht-Roller, 2022
ISBN: 9789464655896
www.relaxtivist.net

Wachtwoorden zijn woorden
die het wachten willen,
die altijd zullen trachten
het slot te overwinnen_

Ten geleide

Dit ging er tijdens het schrijven door mijn hoofd_

*Zou ik mijn lezer niet bewust wat laten hangen?
Druist een „ten geleide“ niet juist in tegen
de leeservaring van een bundel over wachten?*

Het toegankelijk maken van dit boekje won
het uiteindelijk van het idee de tussentoestand
(waaraan deze bundel toch een ode is)
emotioneel/frustrerend beleefbaar te maken.
Daarom dus dit voorwoord.

De blokjes tekst zijn fragmenten,
gedestilleerd en gepolijst, uit 200 vrije associaties
die ik rond het fenomeen „wachten“ schreef.
Soms horen ze bij elkaar, maar niet te rigoureuus.
Springen is mogelijk, verdwalen ook, terugkeren gewenst.

Deze bundel linkt het leuke aan het limbo.
Sommigen van jullie zullen hier wat langer blijven hangen,
anderen hebben het waarschijnlijk na vijf minuten al gehad.

Onafhankelijk van hoe lang je blijft,
ik hoop dat deze verzen je het mooie van geduld bijbrengen.

Mijn hartslag valt,
het ijs verplaatst zich
naar de winter, verplant
het dode aan seconden
naar een oceaan
van eeuwig geeuwen_

We schokken met de sledes
achteraan de helling op,
begraven het beton
met uit het dal
de mistigheid, hardnekkig
hijgen we de torenteller tegen
stijging stijl de toppen in_

We rijden zoekend naar
dat éne gaatje zonlicht,
slierten opgelicht karton,
dat langzaam nu,
toch stilaan wel
voor onze wielen
op de weg mag komen liggen_

Mijn schrijven is op
schrift gericht, waarin
nieuwsgierige bezoekers
grijpbaar graag
gevangen willen zitten_

Ik vraag me af of ik
een insteek nodig
heb, om met mijn mening
maniakaal van start te gaan,
te fabuleren_

Heel de wereld is
gedacht en opgesloten,
al wat in mijn landschap past,
verloopt zich in neuronen_

Ik graai door
een kistje hoop mijn overhoop
tot bloedens toe
naar voren_

We aten, er rest ons
rusten met de restjes
onder tafel, ik schop naar
honden die zich gulzig op
mijn botten storten, omdat ze alle
rommel uit mijn veters vreten_

De koelkast lukt
na urenlang ontdooien
bacillen op de parmaham,
parmantig decadent verkast
hun overschot naar een complot
van uitgelopen diarree_

Ik weet niet meer
hoeveel van onze honger
naast mijn tanden is beland_

Wankelwit doorschrijdt
een spook, een leeg getrokken
mens, de kamer_

Door bange kracht gedreven
doorschouw ik alle hoeken
van het ingeblikte kabinet,
trotseer heldhaftig het kabaal dat
uit de wanden wordt gehaald_

Ik vind een stoeltje
en zit erop, een kleintje
voor de kinderen, die met veel
patience patiënten
willen worden_

Water,
ergens aan de horizon
verschijnt het water,
ergens aan de einder
verspillen we het zand
en stapelen
het water_

Oases doemen op,
wat op ons afkomt is geen water,
maar een droom die ons belazert
dat het klatert_

We waden
door de pletwals van de stralen
tot we wanen dat er in verte
water is te vinden_

We waden door woestijnen,
woelen door de hitte,
sijpelen gewild de schaarste door,
de onderkant van later_

Herhaling hijst
een deken naar me toe en
eist wat dutten zonder drama_

Herhaling stoort me
in mijn neiging tot
een aderlating_

Ik vertrek nog niet naar
de herhaling, verkies nog niet het
cirkuleren, niet het rentenieren
van mijn ademhaling_

Ik ontglip soms heel uitbundig
de vijand van mijn boosheid,
laat ze vieren, de balijnen
van mijn vast gezet gelaat_

De wachtrij slinkt,
de tunnel door
het veld wordt dunner,
we kijken of een tackle ons
de kassa om te kopen
niet ontnemt_

We tuimelen met buit
het duister in,
verbieden
in de tunnels
het ontsteken
van de lampen_

Thuisgekomen
gleuf ik de console
in de openbaring_

Het spel is onbevlekt,
nog niet ontmaagd,
in handen van controllers,
het popelt om zich
op de mat met uitproberen
te ontpoppen_

Ingelogd en afgesneden
van mijn opgefokte ouders,
zie ik hoe de ingezakte
tegenstanders apparaten
aan een nieuwe veldbezetting
leggen_

Obers toveren geduldig
borden uit het aangerolde
wagentje op tafels_

Het hoogtepunt is altijd als
de klink het dichtsmakken van
hengsels uit haar deuren zingt_

Vingers tikken op de toonbank,
zonlicht likt wat letters uit het stof
voor koopjes schoon_

Ik spaar me voor de eindspurt,
die al gapend in dit ochtendgloren
deinend overtrokken wordt_

Het krioelt hier van
de detectives uit de kast, ze gluren
met hun grootheidsglazen naar
de kuren van de kleine man_

In de hitte van gevechten voel ik
dat geschiedenis niet langer
in herhaling machtig
een slaapje in mijn kamers maakt_

Ik red me uit de bovengrond,
verplaats me naar de bedding van
dit alledaags gezellig
mollig afgeroomd
verlies_

De gieren zijn er
als de kippen bij_

Ik vraag me af of ik
niet beter opdroog_

Dit is een pauze die
me goed doet, languit liggen
op de wei, het schrijven
aan mijn waterkanten_

Het kringelt in mijn baard,
genot vertrekt van sigaretten
die me aan mijn trekken laten
komen_

Ik zwijg me naar de ondergang,
de stralen happen naar nuances,
het staren zegt
genoeg gesprek!

Ik wacht nog
tot het licht verdwijnt,
een labo van details de tonen
van mijn negatieve lieven
op de platen toelaat_

Ik puur de satisfactie uit
het samentrekken van mijn focus
op het nietsdoen,
een kwaliteit van langzaam
rijpen, naast me grijpen_

Misschien,
misschien ook niet
misschien ook slechts
de spiegels_

Karrevrachten
diamateriaal dragen
de zones van de zon
de foto's van de ondergang in_

Ik hoor het jij van mij,
het ik van jou,
het in me boren van je stem,
die me naar takken brengt,
waarin ik mag gaan wonen_

Wil wat ik voel wel wat ik wil,
het strelen van je oren,
het duizendmaal ontluisterd
in de knopen van je haar
mijn alledaagsheid laten rusten_

Het gieren van de liefde geeft me
dolgelukkig aan mijn glimlach
over, ik raak de draden van je
dromen aan, kan zwemmen in de
echtheid van je echo's_

Ik mag proeven,
daarna weet ik eens te meer
dat ik aanwezig ben,
daar in de diepte van
mijn dankbaarheid_

Bij jou zijn, niets anders
dan te zitten, zolang ik wil
gewoon te zitten, stil genieten
van hoe je anderen vertelt
van hoe je uren slapen kan,
je moeder wroedvrouw werd,
je grootmoeder op leeftijd nog
de ballen van rebellen vond_

Er bracht me iemand
het beminnen van de tijd bij,
het geduld, de schoonheid van
seconden_

Dagelijks herdenk ik
dat er offers voor ons land,
het afkamperen van soldaten
en veel doodgaan werd gebracht_

We verdanken onze welvaart
aan een heelal, een schepping
die het lijden toelaat, terugslaat,
die het gewicht van goud
op onze schouders
in balans heeft rechtgezet_

We gebruiken zwaartekracht
om zwevend de herinnering
aan lijden ongedaan,
het bloed in banen
van de weerbots, de radius van
onvergeten, af te maken_

Het grind verplettert koud
de druk die bij het drukken
van de trekker alle kanten
op zal spatten
als het offer
is gespot_

We wankelen met wijnglazen
de keuken in, bekijken
het verkreukelen, de deuken in
ons lachen dat we vieren,
alvorens we in slaap
nog machtig lastig zullen worden_